

passage, men krigsskibe, herunder u-både, og skibe der medfører krigsmateriel, måtte kun gøre ophold i nødtilfælde. Flådemansøvrer, efterretningsoperationer og våbenprøver skulle forbydes. Der skulle samtidig etableres et effektivt internationalt kontrolsystem.

8. Økonomiske spørgsmål.

Omtalen af de økonomiske spørgsmål var på afgørende vis præget dels af de på tidspunktet for debatten herskende urolige forhold på det internationale valutamarked, dels af de umiddelbart forud for generalforsamlingens åbning af USA indførte monetære og handelsmæssige forholdsregler, herunder især den særlige importafgift på 10 pct.

En lang række *udviklingslande* påpegede, at følgerne af den stedfindende udvikling i det internationale monetære system og i vilkårene for den internationale handel ville ramme udviklingslandene hårdest. Disse var tilmed uden medansvar for de problemer, som havde sat udviklingen i gang. Det var beklageligt, at beslutninger vedrørende de internationale monetære relationer, som havde så stor indflydelse på udviklingslandenes økonomi, blev truffet af en snæver kreds af lande, uden at der blev givet udviklingslandene muligheder for at deltage heri.

Udviklingslandene udtrykte yderligere bekymring for, at den amerikanske særtold skulle betyde indledningen til genskabelsen af tidligere tiders protektionistiske handelspolitik i de industrialiserede lande. Adskillige udviklingslande fandt det rimeligt, om disse landes eksportprodukter var blevet undtaget fra den amerikanske told.

Fra en række udviklingslandes side understregedes det, at såfremt der ikke snarest blev genskabt normale forhold for det internationale handelsområde, ville det indebære fare for økonomisk stagnation og faldende levestandard for store dele af verdens befolkning. Den nuværende situation gav ikke anledning til optimisme med hensyn til udviklingslandenes muligheder for at opfylde målsætningerne for det netop indledte 2. udviklingstiår.

Lande som *Chile, Indien, Jugoslavien, Nepal, Peru og Uruguay*, fandt i valutakrisen bevis på det eksisterende monetære systems uegnethed til at sikre en balanceret

økonomisk vækst i udviklingslandene, og så gerne nye regler etableret for det internationale betalingsområde.

Mellemamerikanske, vest- og østafrikanske og sydøstasiatiske lande pegede på de muligheder, som udviklingslandene havde for ved regionale økonomiske arrangementer at skabe en fornuftig arbejdsdeling indenfor et større område og således fremme den almindelige økonomiske vækst i området.

Elfenbenskysten pegede specielt på hensigtsmæssigheden af at etablere multilaterale betalingsystemer mellem udviklingslandene som et middel til forøgelsen af disse indbyrdes handel.

Også de industrialiserede landes bistandsvirksomhed overfor udviklingslandene blev kommenteret i adskillige indlæg. Med henvisning til de målsætninger, der var nedlagt i strategien for det 2. udviklingstiår, blev det påpeget, at bistandsmængden stadig var for ringe. Der manglede fortsat en ærlig politisk vilje i de industrialiserede lande til at tage effektive skridt til at føre strategien ud i livet. Bl. a. *Nigeria* og *Tanzania* efterlyste en ændret holdning i de udviklede lande, såfremt 2. udviklingstiår ikke skulle blive en fiasko allerede fra begyndelsen, medens *Kenya* fremhævede, at inflation og protektionisme i industrilandene medførte en løbende devaluering af udviklingsbistanden.

Flere udviklingslande, først og fremmest *Ceylon, Ghana* og *Tyrkiet*, understregede behovet for rimeligere bistandsvilkår, såfremt disse landes stadig voksende betalingsbalance- og gældsproblemer skulle løses. Derfor var statslige kapitaloverførsler at foretrække frem for private investeringer.

Visse udviklingslande, bl. a. *Afghanistan, Dahomey, Ghana, Sierra Leone* og *Somalia* henviste til det bestående misforhold mellem verdens årlige rustningsudgifter på over 200 milliarder dollars og de midler, der var til rådighed for udviklingsbistand. Ghana gik så vidt som til at betegne dette misforhold som „en forbrydelse mod menneskeheden“.

En række råvareproducerende lande i Latinamerika, Vestafrika og Sydøstasien udtrykte bekymring over den stadige forværring i bytteforholdet overfor de industrialiserede lande - af *Togo* benævnt århundredets største skandale - som skabte konstante betalingsbalancevanskeligheder og